

Asiel in dichtstbijzijnde veilige land

Door de *instroom van 127.937 asielzoekers en nareizigers* in drie jaar tijd staat de capaciteit van Nederland, onder druk. Volgens het Europees en nationaal recht is Nederland echter *niet automatisch verplicht* om iedere asielzoeker op te vangen.

Asielzoekers moeten eerst asiel aanvragen in het dichtstbijzijnde veilige land waar zij aankomen. Pas als dit niet mogelijk is, moet Nederland onderdak bieden. Deze stelling wordt onderbouwd aan de hand van de Dublin-verordening, het veilige derde land-beginsel en relevante Nederlandse wetgeving.

De *Dublin-verordening* regelt welk EU-land verantwoordelijk is voor het behandelen van een asielaanvraag. Artikel 13 bepaalt dat het land waar de asielzoeker als eerste de Europese Unie binnenkomt, verantwoordelijk is voor de asielprocedure. Dit voorkomt dat asielzoekers zelf kunnen kiezen in welk EU-land zij asiel aanvragen. Voor asielzoekers die via bijvoorbeeld Griekenland, Italië of Polen de EU binnenkomen, betekent dit dat deze landen hun aanvraag moeten behandelen.

Het veilige derde land-beginsel, vastgelegd in de *EU-Procedure-richtlijn (2013/32/EU)*, stelt dat

een asielaanvraag kan worden afgewezen als de asielzoeker al bescherming had kunnen krijgen in een ander veilig land buiten de EU. Dit land moet effectieve bescherming bieden volgens het *VN-Vluchtelingenverdrag* en het *Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)*.

Voor asielzoekers uit bijvoorbeeld Syrië of Afghanistan betekent dit dat zij eerst bescherming moeten zoeken in buurlanden zoals Turkije, Jordanië of Libanon voordat zij doorreizen naar Europa.

De *Vreemdelingenwet 2000* vormt de juridische basis voor het Nederlandse asielbeleid. Artikel 30b bepaalt dat een asielaanvraag kan worden afgewezen als de vreemdeling al internationale bescherming heeft ontvangen of had kunnen ontvangen in een ander land. Dit sluit aan bij de Dublin-verordening en het veilige derde land-beginsel, waardoor Nederland niet verplicht is om iedere asielzoeker op te vangen.

Hoewel humanitaire verplichtingen vooropstaan, mag Nederland bij de uitvoering van het asielbeleid ook rekening houden met de draagkracht van de samenleving. *Artikel 8 van de Vreemdelingenwet* stelt dat

verblijfsvergunningen kunnen worden geweigerd als de openbare orde of nationale veiligheid in gevaar komt. Een hoge instroom van asielzoekers kan leiden tot druk op huisvesting, gezondheidszorg en sociale voorzieningen. Door te eisen dat asielzoekers eerst in andere veilige landen bescherming zoeken, wordt de druk op Nederland verminderd, terwijl de internationale verplichtingen worden nageleefd.

Hoewel de Dublin-verordening en het veilige derde land-beginsel de hoofdregels vormen, bestaan er uitzonderingen. Zo wordt de Dublin-verordening niet toegepast als de asielzoeker familieleden in Nederland heeft of als er sprake is van ernstige humanitaire omstandigheden. Daarnaast is de situatie voor Oekraïense vluchtelingen *tijdelijk anders* vanwege de *EU-Richtlijn Tijdelijke Bescherming (2001/55/EG)*, die vrije toegang tot alle EU-lidstaten biedt. Deze uitzonderingen doen echter geen afbreuk aan de algemene regel dat asielzoekers in het dichtstbijzijnde veilige land asiel moeten aanvragen.

Youri Hazeleger
joet@joet.nl